

henlebet paa dette Forhold, og det er naturligt, at hele denne Behandling, som dette Spørgsmaal har været undergivet, har ført til at lade det fremtræde for Juslitzministeren som en Nødvendighed nu at give bestemte Regler paa et Omraade, hvor man hidtil har handlet efter en mere eller mindre vilkaarlig Praxis. Den ærede Ordfører mente, at Hovedtingen i disse Forhold, det som skulde være det egentlig Kænkende, var Udvarfelen; naar den var given, var Undersøgelsen — som han til min Forundring udtrykte sig — en Bisag. Det er Noget, hvorom det er vanskelig at disputere, men mig forekommer det, at der er en overordentlig stor Forskjel. Udvarfelen er ganske vist en Kænkelse, men den har efter min Opfattelse ingenlunde den Karakter og er virkelig ikke saa nærgaaende mod hele Personen som den Undersøgelse, hvorom her er Tale; videre skal jeg i Øvrigt ikke komme ind paa dette Punkt. Naar den ærede Ordfører fremdeles mente, at Udvalgets Hæder, der har filltet Forslaget under Nr. 2 Litra b, — for ikke at tale om Regjeringsforslaget — i Virkeligheden viser sig mindre humant end Udvalgets Mindretal, maa jeg dog tilføje, at jeg ikke ret kunde følge den ærede Ordfører i den Henseende; hans Raisonnement maatte vel i alt Fald siges at gaa ud derpaa, at Bestemmelsen i Flertallets Forslag praktisk let kunde føre til en større Strengbed i at forfølge det paagjældende Fruentimmer, end det vil blive Følgen af det ærede Mindretals Forslag under Litra a. Forsaavidt den ærede Ordfører skulde have Ret i denne sin Opfattelse, hvilket ingenlunde er klart, vil jeg imidlertid sige, at det forekommer mig dog, at Mindretallet har afgivet det bedste Argument mod sit eget Forslag; thi det vilde stemme overmaade lidet med Hovedhensigten, hvorfra Lovforslaget er gaaet ud, om man vilde bruge en Ordning, hvorved det blev muligt at drive den for Samfundet farlige Virksomhed, hvorom der er Tale, ved Hjælp af en Seen gennem Fingre fra Politiets Side, som kunde være af høist forskjellig Virkning paa de forskellige Steder, uden at man kom til en saadan strengt reguleret Kontrol, som man vistnok maa erkjende, at det er hensigtsmæssigt saa vidt muligt at tilveiebringe. Flertallets Forslag under Nr. 2 Litra b skal jeg ikke modsætte mig. Forslaget under Nr. 3 kan jeg heller ikke have noget Bæsentligt at erindre imod. Det har været mig magtpaaliggende dels at indføre en simplere, hurtigere og lettere Procesform i den Slags Sager, hvorom der her er Spørgsmaal, hvorfor det er foreslaaet i § 9, at Sager, der anlægges i Medfør af denne Lov, skulle behandles politivetvis i Steden for som nu i den almindelige kriminelle Procesform, dels at Straffen, som det er foreslaaet i § 2, skulde være Tvangsarbejde, idet man er gaaet ud fra, at den Fængelsstraf, der nu kommer til Anvendelse i disse Forhold, prak-

tisk ikke har saa meget at betyde. Naar man nu vil aabne en Mulighed for Domstolene til at kunne vælge mellem Tvangsarbejde og Fængsel, enten paa Vand og Brød eller paa sædvanlig Fængelskost, saa er det ganske vist, at saa opnaar man ikke den samme Sikkerhed for, at den Strafart skal komme til Anvendelse, som vistnok i Reglen maa anses for at være den hensigtsmæssigste og virksomste; men jeg vil naturligvis ikke benegte Muligheden af, at der kan være Tilfælde, hvor det kan have sin Betydning, at der er større Frihed for Domstolene, og jeg anser det i Principet for at være rigtigt ikke at begrænse Domstolene for meget ved Valget af Straffen eller Strafarten. Jeg vil altsaa, forsaavidt Udvalgets Forslag paa dette Punkt skulde blive vedtaget, sætte min Lid til, at Domstolene for Fremtiden ville have aabent Die for, hvilken Strafart der i de enkelte Tilfælde maa siges at være mest passende. — Svad Forslaget under Nr. 4 angaar, da vil jeg ikke sige, at jeg er ganske uden Betænkelighed med Hensyn til dette Forslag, men jeg har dog langtfra den Betænkelighed ved det, som ved Forslaget Nr. 2 Litra a. Grunden er selvfølgelig den, at i det Tilfælde, hvorom der handles heri § 2 andet Stykke, er man kommen et væsentligt Skridt videre frem, end man er, hvor Tælen er om de Forhold, der høre ind under § 1. I § 2 er der jo Tale ikke blot om en allerede tidligere given Udvarsel, men fremdeles om, at der derefter har fundet Forhold Sted, som foranlediger Øvrigheden til at sætte det paagjældende Fruentimmer under offentlig Liltale. Jeg tror, at man tør gaa ud fra, at hvor saa Meget er passeret, der er vedkommende Fruentimmer i Virkeligheden med god Grund at betragte som hørende til en Klasse af Fruentimmer, ligeover for hvem Delikatesse-Hensyn just ikke behøve at overholdes i saa høj en Grad. Men der er ogsaa en anden væsentlig Forskjel — og det beder jeg fastholdt — mellem de Forhold, der henhøre under § 1, og dem, der henhøre under § 2. Jeg tror nemlig, at man kan forudsætte, at der ikke vil blive reist nogen Liltale efter § 2 imod Fruentimmer, der tidligere have faaet en Udvarsel, med mindre vedkommende Politiet er sig bevidst at have handlet i enhver Henseende paa en forsvarlig Maade, idet Politiets Færd jo paa en Maade kommer under nærmere Undersøgelse og Prøvelse af Retten. Derimod ligger Faren ved det Forhold, der omhandles i § 1 i Lovforslaget, deri, at Politiet i et enkelt Tilfælde — skjøndt jeg ganske vist stoler paa, at det vil være en ren Undtagelse, er Muligheden dog ikke udelukket — kunde tage noget feil i sin Dom. Det kunde maasse af forskjellige Hensyn lade sig lede til at være lidt vel fremfusende i sin Given-Udvarsel og i sin Forbring om Undersøgelse, hvis det ærede Mindretals Forslag i denne Henseende skulde blive taget til Følge. — Imod Udvalgets Forslag